

je otázku jeho pensijní pojistné povinnosti posouditi podle supletorní klausule odst. 2, která prohlašuje za povinnou pojištěním každou osobu, zaměstnanou pracemi převážně duševními.

Za tohoto stavu nemůže ovšem ze skutečnosti, že v odst. 1 sub č. 2 jsou, zejména u advokátů, uvedeni jen kancelářští zaměstnanci, býti dovozováno právem, že z osob zaměstnaných u advokátů jsou pensijnímu pojištění podrobeni jen zaměstnanci kancelářští, nikoli též kandidáti advokacie, kteří, jak mezi stranami není sporno, kancelářskými zaměstnanci ve smyslu cit. č. 2 odst. 1 nejsou. Dovozuje-li stížnost opak, činí tak neprávem.

Otázku pojistné povinnosti kandidátů advokacie sluší, jak také učinil žal. úřad na rozdíl od úřadu zemského, posouditi podle odst. 2. Podle tohoto předpisu jest, jak již bylo uvedeno, pojištěním povinna a podle ustanovení tohoto zákona pojištěna každá osoba, která trvale jest v Čsl. republice na základě smluvního poměru služebního zaměstnána pracemi převážně duševními.

Stížnost netvrdí, že u kandidáta advokacie v jeho zaměstnání advokátního koncipienta nejsou splněny podmínky, za nichž cit. místo zákonné podrobuje osoby tam vyznačené pojistné povinnosti, nýbrž poukazuje jen k tomu, že praxe advokátního koncipienta jest zákonnou podmínkou, jež splněna býti musí, aby kandidát advokacie mohl se státi samostatným advokátem, že zaměstnání advokátního koncipienta není pro kandidáta advokacie životním cílem, takže podle vůle zákonodárcovy nemají advokátní koncipienti podléhati pensijnímu pojištění, což jest podle názoru stížnosti patrné zejména z toho, že nárok pensijní jest v zákoně podmíněn takovou dobou pojištění, které advokátní koncipient nemůže dosíci.

Leč to všechno jsou skutečnosti, jež pro otázku pojistné povinnosti advokátního koncipienta podle cit. odst. 2 jsou zcela bez významu, neboť jimi nikterak není dotčena existence podmínek, za nichž ustanovení odst. 2 pensijní pojistnou povinnost určuje, ani nejsou skutečnosti ty uznány zákonem za důvod z pojistné povinnosti vylučující. Při tom ovšem také zcela selhává nahoře uvedená závěrečná výtka, jež chce svým obsahem dovoditi, že pensijní pojištění nemůže míti pro kandidáta advokacie, jenž stane se samostatným advokátem, žádného významu, neboť přehlíží, že osamostatní-li se kandidát advokacie, může si nabyté nároky udržeti placením uznávacího poplatku, nehledíc k případnému pozdějšímu převodu úhradových podílů za získané nároky podle zák. č. 148/25 o invalidním a starobním pojištění osob samostatně hospodářících, na něž také poukazuje nahoře zmíněná důvodová zpráva, jež výslovně praví, že vládní návrh zákona odstraňuje dosavadní vynětí kandidátů advokacie z pensijního pojištění.

Č. 10.417.

Pojištění nemocenské (Slovensko): * Nárok nemocenské pojišťovny na náhradu podpůrného nákladu podle zákonů o nemocenském pojištění nezaniká promlčením.

(Nález ze dne 14. března 1933 č. 4303.)

V ě c: Maxmilian H. v S. proti zemskému úřadu v Bratislavě o náhradu podpůrného nákladu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Okresní nemocenská pojišťovna v Prešově předepsala výměrem z 12. května 1927 S. H. resp. jeho dědicům podle § 12 zák. čl. XIX:1907 za zaměstnance Jana P., který vstoupil do práce 1. ledna 1921, onemocněl 28. ledna 1921 a byl přihlášen dne 29. ledna 1921, tedy opožděně a po onemocnění, náhradu podpůrného nákladu penízem 428 Kč. Okresní úřad v Prešově výměrem z 28. července 1929 vyslovil, že výměr okresní nemoc. pojišťovny se zrušuje a st-I se osvobozuje od náhrady částky 428 Kč, ježto pohledávka pojišťovny podle § 176 zák. č. 221/24 se promlčela.

K odvolání okresní nemocenské pojišťovny v Prešově zrušil zemský úřad v Bratislavě nař. rozhodnutím výměr okresního úřadu a obnovil platební výměr pojišťovny s odůvodněním, že ani zák. článek XIX:1907 ani jiný zákon nikde promlčení náhradního nároku pojišťovny nepředepisuje; zákon č. 221/24 pak v § 176 obsahuje předpisy o promlčení pojistného.

O stížnosti na toto rozhodnutí podané uvažoval nss takto:

St-I namítá jedině, že náhrada podpůrného nákladu Jana P., který byl léčen v roce 1921, byla pojišťovnou vyměřena až v roce 1927, tedy až po uplynutí více než 6 roků, následkem čehož byl nárok pojišťovny promlčen jak podle § 176 zák. č. 221/24, tak i podle § 46 odst. 3 zák. čl. XIX:1907, jež oba stanoví tříletou promlčecí lhůtu. Spatřuje tedy stížnost na rozdíl od žal. úřadu v cit. předpisech zákonnou normu, která upravuje promlčení nároku pojišťovny na náhradu podpůrného nákladu. Stížnost se mýlí.

Jak nss ustáleně judikuje, jest nucené nemocenské pojištění jak podle zák. č. 221/24, tak i podle dřívějších zák. č. 33 ř. z. z r. 1888 resp. zák. čl. XIX:1907 institutem práva veřejného, a mají proto také těmito zákony normované nároky pojišťoven povahu veřejnoprávní. Veřejnoprávní povinnosti a pohledávky promlčují se však jen, pokud zákon výslovně tak stanoví. Předpisy, jichž se stížnost dovolává, nemají ustanovení o promlčení nároku pojišťovny na náhradu podpůrného nákladu, ježto § 176 zák. č. 221/24 jedná jedině o promlčení práva pojišťovny vyměřiti a vymáhati pojistné, a § 46 odst. 3 zák. čl. XIX:1907 upravuje promlčení dlužných nemocenských příspěvků a poplatků za legitimace, a promlčení úrazových pojistných příspěvků. O promlčení takovýchto nároků pojišťovny tu však nejde. Poněvadž není ani jiné normy, jež by uznávala možnost promlčení sporného nároku, musela býti stížnost, jež jiných námitek neformuluje, zamítnuta pro bezdůvodnost.

Č. 10.418.

Samospráva obecní: I. Podkladem rozhodování zem. výboru o poskytnutí příspěvku z vyrovnávacího fondu a úpravy podle § 10 odst. 5 zák. č. 77/1927 Sb. není rozpočet sestavený obcí, ale roz-